משניות מבוארות

מסכת עירובין פרק ה

ד) אין מודדין אלפים אמה תחום שבת, אלא בחבל של קשתן, דכתיב (יחושקא מ, ג) "הפתיל כשתים בידו" שאורכו **של חמשים אמה. לא פחות,** שאז מותרתין אותו יותר מדאי ומתארך המדה. **ולא יותר** שמפסי כבדו מתקפל באמצע ומתקצר ונמצא מקצר המדה. **ולא ימדד אלא בשמונה** שאם ישימו זה למעלה זה למשה מקצר מתומו. **היה מודד והגיע לגיא** עמק, **או לגדר** שיפסל ונפרץ שאם שם, **מבליעו,** שזה עומד על שפת האחד וזה על השני ומבליעו כאלו הוא מקום שיתר. ואם במקום מדידתו רחבו יותר מני ובמקום אחר רחבו פחות מני, מודדו במקום הקצר, **וחוזר למדתו,** למקום שמדד בתחילה בגמר הגיא. וכן **הגיע לבר** זקוף, **מבליעו** בתוך המדה על ידי שזוקף עץ בצד אחד **ויגיע בצד שני** ומותחו עליו חבל **וחוזר למדתו** בשפת הבר כלעיל בגי גיא. ורק באין הבר זקוף יותר מדאי, אלא אם הוא ה' אמות ארוך לא יבבה אלא י' טפחים, דאז יכול לעלות עליו. אבל **היה** זקוף אין יותר, אינו צריך **להבליעו,** אלא אומדו כמה ארך יש בו. במישור שקבעו **ובלבד** רק באפן זה אמרו שהולך למקום הקצר ומודד משם, **שלא יצא** בשעת המדידה **חוץ לתחום,** דאם היה המקום המישור חוץ לתחום אינו מבליעו עליו, שמא יחשבו הרואים המדידה שגם מגיע לתחום. **אם אינו יכול להבליעו,** שרחב הבר יותר מי אמה, **בזו בדין** ערוב אמרו שמקודדין, ולא בשאר מדידות שבתורה. כגון עגלה ערופה. וגיר מקלט. **אמר רבי זוסתאי בר רבי יאי משום רבי מאיר שמעתי מרבותי** (רש"י דף לה:) **שמקודדין בחרים,** וראין כאלו הבר נקוב, שלוקח חבל ד' אמות ועולה בה, זה מחזיקו כנגד לבו, והעליון כנגד רגליו, ותמצעיו גבה כל מדידה חצי קומת אדם. **ד) אין מודדין** מדידות אלו **אלא** מן **הממחה,** הבקי במדידה, ובנוסף לכל המקום המישור מקום הישר, מלשון (במדבר לה, יא) "ומחה בו כופר" שלא יצרכנו לקדר. **רבה לקמקם אחד, ומעט לקמקם אחר,** שמדידה האחת במצאתן אריכה יותר משניה, **שומעין לקמקם שרבה.** שאני אומר בפעם האחרון לא מתח החבל בכל כחו. וכן מדדו שני אנשים, **רבה לאחד וכמו רבה אחד, ומעט לאחר, שומעין לקמקם שרבה.** גם מטעם הנ"ל שאני אומר לא מתח החבל כל צרכו. **אפלו עבד אפלו שפחה שמעידין** על מדות שבת **נאמנין לומר עד כאן מותר בשבת, שלא אמרו חכמים את הדבר להחמיר** במקום הספק, **אלא להקל,** דיכל הדין אלפים אמה **אמה** הם. **ז) עיר של יחיד שמשכיר בתים לעכו"ם** הדרים שם, **ונעשית** אחר כך **של רבים,** שמכר להן, **מערבין** את **כלה.** ואינו צריך להשאיר בתים, כדין שהיה מקודם כשהיתה של יחיד, דבינתיים יכול לערב את כלה בלי שיזיר בתים, **ושל רבים ונעשית** **של יחיד,** ובינו לעיר שני שערים, שבנכסין לה באחת ויוצאין בחברת כיון שהיתה מקודם של רבים כנזונית בתחילה כדין של רבים, **ורבים** נמסמע דדזקא ביש בה ששים רבוא. ולכן **אין מערבין את כלה** לבד רבים צריך בתשאיר שם מקום בלי ערוב. כדי שיהא נכר מקום הערוב. כדי שלא תשתכח דין רשות הרבים. **אלא אם כן עשה** שיור **אפלו חוצה לה** לעיר, כמה הוא השיור **כעיר שקמה חדשה שביהודה שיש בה נ' דיורים,** והיא עיר קטנה של ארץ ישראל והיא היתה

כ"ח חשון

ד אין מודדין אלא בחבל של חמישים אמה, לא פחות ולא יותר. ולא ימדוד אלא בקנה אחד. היה מודד והגיע לגיא או לגדר, מבליעו וחוזר למדתו. הגיע לבר זקוף, מבליעו וחוזר למדתו, ובלבד שלא יצא חוץ לתחומו. אם אינו יכול להבליעו, רבי דוסתאי בר רבי יאי משום רבי מאיר, שמעתי שמקודדין בחרים. **ה** אין מודדין אלא מן הממחה. רבה לקמקם אחד ומעט לקמקם אחר, שומעין לקמקם שרבה. רבה לאחד ומעט לאחר, שומעין לקמקם שרבה. אפלו שפחה. נאמנין לומר, עד כאן מותר בשבת, שלא אמרו חכמים את הדבר להחמיר אלא להקל. **ו** עיר של יחיד ונעשת של רבים, מערבין את כלה. ושל רבים ונעשת של יחיד, אין מערבין את כלה, אלא אם כן עשה חוצה לה כעיר יהודה. רבי שמעון אומר, שלש חצרות של שני בתים: **ז** מי שהיה במדבר ואמר לבנו, ערב לי במערב, במערב ואמר לבנו, ערב לי במדבר, אם יש הימנו אלבעי אלפים אמות, ולערבו יותר מכאן, מתר לביטו ולאסור לערובו. אלפים אמה ולבעי יותר מכאן, אסור לביטו ומתר לערובו. הנותן את ערובו בעבודה של עיר, לא עשה ולא כלום. נתנו חוץ לתחומו, אפלו אמה אחת, מה שנשבר הוא מבסיד: **ח** אנשי עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה, ואין אנשי עיר קטנה מהלכין את כל עיר גדולה. כיצד, מי שהיה בעיר גדולה ונתן את ערובו בעיר קטנה, בעיר קטנה ונתן את ערובו בעיר גדולה, מהלך את כלה ואוחזה לה אלפים אמה. ורבי עקיבא אומר, אין לו אלא ממקום ערובו אלפים אמה: **ט** אמר להן רבי עקיבא, אי אתם מודים לי בנותן ערובו במערה, שאין לו ממקום ערובו אלא אלפים אמה. אמרו לו, אימתי, בזמן שאין בה דיורין, אבל יש בה דיורין מהלך את כלה וחוזאה לה אלפים אמה. נמצא כל תוכה של מערה, מעל גבה אלפים אמה ממקום העירובין, ומה שאמרו חכמים דהכל חשוב כד' אמות היינו שקמערב בתוכה. ולמודיע שאמרו חכמים נותנים לו אלפים אמה לרבי עקיבא אחר ומודד שם אלפים אמה גם חכמים מודים שאפילו סוף מדתו כלה במערה.

כ"ח חשון

שמעון אומר, די בשיור ג' חצרות של שני בתים, שבכל חצר שני בתים. **ז) מי** שהיה בשדה בערב שבת בין השמשות, וקדש עליו היום שם **במדבר,** ואמר לבנו מבעוד יום בתור שליח, **ערב לי במערב** העיר, אז שנמצא **במערב,** ואמר לבנו ערב לי במדבר, אם יש **הימנו** מקום שעומד **לביטו** עד אלפים אמות, **ולערובו יותר מכאן,** הרי לערוב אינו יכול לילך מן עיקון שהוא רחוק מהמקום הערובה ואינו מגיע אלפים אמה. וכיון שלא קנה במקום הערוב **מתר** לבא **לביתו,** דודאי ניחא לקנות בתחומו בביתו כשהערוב אינו חל. **ואסור לערובו.** שבחוץ לתחומו. וחל מפנו **לערובו אלפים אמה, ולביטו יותר מכאן,** וכשביטו בארבעכון, הרי חל הערוב. ולכן **אסור** לילך למדד אלפים אמה **לביתו.** דעד ביתו מתר אלפים על ידי הערוב, אבל למדוד אלפים אמה מביתו אינו יכול. **ומתר** למדד אלפים **לערובו.** הנותן את ערובו של תחומין, **בעבודה** של עיר, דהיינו בית העומד בתוך ע' אמה ושני שליש, וקל שכן בעיר עצמה, **לא עשה ולא כלום.** דהלא בלא ערוב מתחילתו למדד משם כמבאר במשנה א'. ואם **נותנו לערוב חוץ לתחומו** עבורו אפלו **אמה אחת, מה שנשבר** בצד הערוב על ידי הערוב, **הוא מבסיד מצד שני.** כגון עם עבר למדרה בסוף שיש אמה. יש לו למדרה ג' אלף אמה. בינתיים בין ב' אלפים ממקום הערוב. ולמעבר יש לו רק אלף אמה. על ידי שקנה שביתה במקום הערוב. והעיר אינו בחשבון האלפים אמה. דהעיר נגמרת בהגיעו לעבר אמצע העיר אלפים. אין לו מחוץ לעיר לצד מעבר הנקלה. כדתניא. במשנה הבאה. **ח) אנשי עיר גדולה** שהיתה להן עיר קטנה בתוך אלפים אמה. **מהלכין את כל עיר גדולה,** דחשיב לכל כד' אמות. כשאין כלה בה האלפים אמה, ומשלימין מחוצה לה עד האלפים. **ואין אנשי עיר קטנה** מהלכין את כל עיר גדולה. דאין להם העיר. אלא עד אלפים אמה בתוך העיר. כשכלה האלפים בתוך העיר. גמר האלפים. ומפרש בגמרא שהיכר בלשון המשנה, והכי מפרשינן במה דברים באמורים שאם האלפים נגמר בתוך העיר, אין הולכין רק עד האלפים. בשאלא עדבו. אבל **כיצד** הדין **מי שהיה בעיר גדולה, ונתן את ערובו בעיר קטנה,** וכן מי שהיה **בעיר קטנה, ונתן את ערובו בעיר גדולה, מהלך את כלה.** עיר שנתן בה הערוב כד' אמות, **וחוצה לה אלפים אמה.** וזהו שהוא אומר, אין לו אלא ממקום ערובו אלפים אמה. ואפלו בתוך העיר. דסבירא ליה. דאין ערוב עושה העיר כד' אמות. **ט) אמר להן רבי עקיבא,** לחכמים שיש אין אתם מודים לי בנותן ערובו במערה שאין לו ממקום ערובו אלא אלפים אמה. אמרו לו חכמים, אימתי אנו אומרים שאין לו אלא ממקום נתינת הערוב. **בזמן שאין בה דיורין,** דהיינו שאינה יושבת לדירה. כגון שנפלו המחיצות. **אבל יש בה דיורין** אז שהיא ראויה לדירה. **מהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה.** נמצא לדבריהן **כל תוכה** של מערה. **מעל גבה** של מערה דאם שם הערובה על גבה של מערה. אינו שלילך אלא אלפים אמה ממקום העירובין, ומה שאמרו חכמים דהכל חשוב כד' אמות היינו שקמערב בתוכה. **ולמודיע שאמרו חכמים נותנים לו אלפים** אמה לרבי עקיבא אחר ומודד שם אלפים אמה גם חכמים מודים **שאפילו סוף מדתו כלה במערה.**

מסכת עירובין פרק ו

פרק ו א) הדר עם הנכרי בחצר, **או עם מי שאינו מודה בערוב,** היינו כותי, **הרי זה אוסר עליו** לטלטל בחצר עד שישכר ממנו לטלטל בלילה שלא יתכבדו הנכרים בחצר, כדי שלא ילמד ממעשיו, אף על פי דחשוד שעפיכת דמים לעכו"ם אין לו ברירה ודי, וכיון שצריך לשכר הרשות הנכרי לא ישכיר לו שיזיקא ירא שמא הישראל עושה לו כשפים. **רבי אליעזר בן עזריה אומר, לא הנכרי אינו אוסר,** דלא חיישינן שמא ידור עמו בחצר. דלא שכיח מעשמש שאמרנו. דהנכרי חשוד לשפיכת דמים, **עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה,** בשני בתים דתרי דשכיחי שיזיוה בו הנכרי גזרו בו רבנן, ולא יטלטל עד שישכר רשות מהעכו"ם. לענין צדוקי מתלמידי רבנן לא גזרו דלמדו זו מזו שבכתב. **קברי רבנן** דהרי הוא כעכו"ם ואוסר לטלטל. **ב) אמר רבן גמליאל, מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במבוי בירושלים,** הבטל לבו לשוחנו, **ואמר לנו אבא מהרו והוציאו את כל הכלים שאתם צריכים להשתמש בהם למבוי, עד שלא יוציא ויאסר עליהם,** על ידי שיחנה ויזקה ברשותו שבטטל, כלומנן מלשנה ד' דסבר מי שבטל, הקזיק קודם אינו יכול להאסר, הרי מוכאן שלא קנו ממנו רשות. דאי קנו איך יכול לאסר, אי דינו בעכו"ם היה צריך לקנות ממנו רשות, **רבי יהודה אומר,** לעולם בטל קבר אביו של רבן גמליאל דדינו בעכו"ם **בלשון אחר** אמר לרבן גמליאל **מהרו** בערב שבת **ועשו צריכים במבוי** עד שלא תתקשר, **עד שלא יוציא** שלא יצא היום של ערב שבת **ויאסר** הצדוקי **עליהם** לטלטל. **ג) אנשי חצר שעשה אחד מהם לבנו, ואחד מהם לו ערב** הבטל לבו לשוחנו **ואם נשתתפו במבוי.** מתרין כאן וכאן. ערבו בחצרות ונשתתפו במבוי, ושכח אחד מבני חצר ולא ערב, מתרין כאן וכאן.

משניות מבוארות

חבורה וחבורה. **ז)** וכן **הראוין השתפין שהיו אוכלין על שלחן אביהם** דהיינו שכל אחד מהם מקיים מזונות מאביו ואוכלין בבית ואפלו אם השתפין שעושין מלאכה אצל בעל הבית ונוטלין מזונותיהם לבית המבעל הבית, וכל אחד אוכל בביתו בנפרד, **דרים בחצר אחד,** בנפרד, במקום שכילתן, ויש שם עוד דיירים **חבורה אחד ואחד** כל שתף בן כל אח בנפרד. **לפיכך** מכיון שנפרדין בנפרד **אם שכח אחד מהם ולא ערב,** ולא הקנו לו רשותו, **מבטל את רשותו** (וכופין אותו לתן מכיון שבין כך אסור לו לטלטל תלא"ו) ומפקדש לאחר, **אימתי** הוא אוסר עליהם **בזמן שמוליכין ערובן במקום אחר שבחבור, אבל אם היה ערוב** של כל בני **החצר בא אצלן** בבית אביהם ובית שבו הערוב אין צריכין לתן פת בלבן שם לבני אחים הראוים פטורים, **אין עמהן דיורין** אחרים **בחצר** שאוסרין עליהם לטלטל, **אינן צריכין לערב** מהראוין אם מהשתפין פפת דאבה מצרפן. **ח) אם חצרות פתוחות זו לזו, ופתוחות** כל אחת **למבוי** ומפקדש בגמרא דלא גרסינן פתוחות זו לזו דאם פתוחות זו לזו חצרות ושני בתים בכל חצר ושתי החצירות פתוחין **לבני ערבו בחצרות** כל חצר לעצמה, **ולא נשתתפו** בני החצר **במבוי, מתרין בחצרות,** כל חצר שנשתתפו **במבוי, אם** הדר עם הנכרי בחצר, **או עם מי שאינו מודה בערוב,** הרי זה אוסר עליו לטלטל בחצר עד שישכר ממנו יעקב אומר, לעולם אינו אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה: **ב** אמר רבן גמליאל, מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במבוי בירושלים, ואמר לנו אבא, מהרו והוציאו את כל הכלים שאתם צריכים להשתמש בהם למבוי, עד שלא יוציא ויאסר עליהם, על ידי שיחנה ויזקה ברשותו. **ג** אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא ערב, ביתו לו ושותפו, הוא מתר והן אסורין. היו שנים, אוסרין זה על זה, שאחד נותן רשות ונוטל רשות, שנים נותנים רשות, ואין נוטלין רשות: **ד** מאימתי נותנין רשות, בית שמאי אומרים, מבעוד יום, ובית הלל אומרים, משחשיכה. מי שנתן רשותו והוציא, בין בשוגג בין במזיד, הרי זה אוסר. דברי רבי מאיר. **ה** בעל הבית שהיה שתף לשכניו, לזה בניין ולזה בניין, אינם צריכים לערב. לזה בניין ולזה בניין, אינם צריכים לערב. רבי שמעון אומר, אחד זה ואחד זה, אינם צריכים לערב: **ו)** חמש חבורות שעשבתו בטרקלין אחד, ורמון שיש בו חדרים חלוקים במחיצות שאין מגיעות לתקרה, וכלן פתוחין לתוך שיש בו דיירין, וצריכים בני הטרקלין לערב עם בני החצר, **בית שמאי אומרים** צריכים **ערוב לכל חבורה וחבורה,** דהוי כאלו כל אחד דר בנפרד. **ובית הלל אומרים,** די בעשוי לכל החמש חבורות **ערוב אחד לכלן,** דהוי כדרין בבית. אחד מכיון שהמחיצות אינם מגיעות לתקרה לא נקרא חלוק רשות ואין צריכים לערב כל אחד. **ומודים** בית הלל לבית שמאי **בזמן שמקצתן** מבני הדרים **שרויין בחדרים** נפרדים, בשהמחיצות מגיעות עד התקרה, שישרויין **בעליות** כעין עליות דהיינו חדרים נפרדים, שהמחיצה מגעת עד התקרה **שהן צריכין ערוב לבד** דהיינו **חבורה אחת** שהן אוכלין **על שלחן אביהם** דהיינו שכל אחד מהם מקיים מזונותיו מאביו ואוכלין בבית ואפלו אם השתפין שעושין מלאכה אצל בעל הבית ונוטלין מזונותיהם לבית המבעל הבית, וכל אחד אוכל בביתו בנפרד, **ודרים בחצר אחד,** בנפרד, במקום שכילתן, ויש שם עוד דיירים **חבורה אחד ואחד** כל שתף בן כל אח בנפרד. **לפיכך** מכיון שנפרדין בנפרד **אם שכח אחד מהם ולא ערב,** ולא הקנו לו רשותו, **מבטל את רשותו** (וכופין אותו לתן מכיון שבין כך אסור לו לטלטל תלא"ו) ומפקדש לאחר, **אימתי** הוא אוסר עליהם **בזמן שמוליכין ערובן במקום אחר שבחבור, אבל אם היה ערוב** של כל בני **החצר בא אצלן** בבית אביהם ובית שבו הערוב אין צריכין לתן פת בלבן שם לבני אחים הראוים פטורים, **אין עמהן דיורין** אחרים **בחצר** שאוסרין עליהם לטלטל, **אינן צריכין לערב** מהראוין אם מהשתפין פפת דאבה מצרפן. **ח) אם חצרות פתוחות זו לזו, ופתוחות** כל אחת **למבוי** ומפקדש בגמרא דלא גרסינן פתוחות זו לזו דאם פתוחות זו לזו חצרות ושני בתים בכל חצר ושתי החצירות פתוחין **לבני ערבו בחצרות** כל חצר לעצמה, **ולא נשתתפו** בני החצר **במבוי, מתרין בחצרות,** כל חצר **ונשתתפו במבוי. אם** הדר עם הנכרי בחצר, **או עם מי שאינו מודה בערוב,** הרי זה אוסר עליו לטלטל בחצר עד שישכר מנמנו שוגג, בין במזיד, הרי זה אוסר, דחזר מה מבטולו קנסו שוגג אטו מזיד. **דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר,** הוא'יא **במזיד אוסר בשוגג אינו אוסר.** כאן מדבר התנא מדין מבואות, דכל הדרים במבוי צריכים לתשתתף בחצר אחד, ודי בם ביין אם במאבל אחר, וכלל זה יהא בדבר גם שם עשו שתוף בין הדרים צריכין לערב בחצר. **דבי שלא תשתכח תורת ערוב** מן התינוקות כלקמן פרק ז' משנה ט' אבל עירבו בפת אינו צריך לערב. **ה) בעל הבית שהיה שתף לשכניו שדרים** עמו בחצר **לזה לאחד בניין, ולזה** ולאחר בניין, מכיון שיש להם שתיפות, אף על פי שלא נתקנו לשתוף **אינם צריכים לערב** שתופי מבואות, ויכולים לטלטל למבוי, **אבל** ערוב חצרות שבצריכים לערב אינו בפת בלבד, דהוי משום דירה נמי אדם נמשך אלא בפת. אבל **לזה** ולאחר שתף בניין, **ולזה ולאחר בשמן,** מכיון שאין כלם שתפים בדבר אחד **צריכים לערב. רבי שמעון אומר, אחד זה שהשתפים שלשתם בדבר אחד ואחד זה שהשתף לזה בדבר אחד,** ולזה בדבר אחר, **אינם צריכים לערב. ו) חמש חבורות שעשבתו** בשבת **בטרקלין אחד,** ורמון שיש בו חדרים חלוקים במחיצות שאין מגיעות לתקרה, וכלן פתוחין לתוך שיש בו דיירין, וצריכים בני הטרקלין לערב עם בני החצר, **בית שמאי אומרים** צריכים **ערוב לכל חבורה וחבורה,** דהוי כאלו כל אחד דר בנפרד. **ובית הלל אומרים,** די בעשוי לכל החמש חבורות **ערוב אחד לכלן,** דהוי כדרין בבית. אחד מכיון שהמחיצות אינם מגיעות לתקרה לא נקרא חלוק רשות ואין צריכים לערב כל אחד. **ומודים** בית הלל לבית שמאי **בזמן שמקצתן** מבני הדרים **שרויין בחדרים** נפרדים, בשהמחיצות מגיעות עד התקרה, שישרויין **בעליות** כעין עליות דהיינו חדרים נפרדים, שהמחיצה מגעת עד התקרה **שהן צריכין ערוב לבד** דהיינו **חבורה אחת** שהן אוכלין **על שלחן אביהם** דהיינו שכל אחד מהם מקיים מזונותיו מאביו ואוכלין בבית ואפלו אם השתפין שעושין מלאכה אצל בעל הבית ונוטלין מזונותיהם לבית המבעל הבית, וכל אחד אוכל בביתו בנפרד, **ודרים בחצר אחד,** בנפרד, במקום שכילתן, ויש שם עוד דיירים **חבורה אחד ואחד** כל שתף בן כל אח בנפרד. **לפיכך** מכיון שנפרדין בנפרד **אם שכח אחד מהם ולא ערב,** ולא הקנו לו רשותו, **מבטל את רשותו** (וכופין אותו לתן מכיון שבין כך אסור לו לטלטל תלא"ו) ומפקדש לאחר, **אימתי** הוא אוסר עליהם **בזמן שמוליכין ערובן במקום אחר שבחבור, אבל אם היה ערוב** של כל בני **החצר בא אצלן** בבית אביהם ובית שבו הערוב אין צריכין לתן פת בלבן שם לבני אחים הראוים פטורים, **אין עמהן דיורין** אחרים **בחצר** שאוסרין עליהם לטלטל, **אינן צריכין לערב** מהראוין אם מהשתפין פפת דאבה מצרפן. **ח) אם חצרות פתוחות זו לזו, ופתוחות** כל אחת **למבוי** ומפקדש בגמרא דלא גרסינן פתוחות זו לזו דאם פתוחות זו לזו חצרות ושני בתים בכל חצר ושתי החצירות פתוחין **לבני ערבו בחצרות** כל חצר לעצמה, **ולא נשתתפו** בני החצר **במבוי, מתרין בחצרות,** כל חצר **ונשתתפו במבוי. אם** הדר עם הנכרי בחצר, **או עם מי שאינו מודה בערוב,** הרי זה אוסר עליו לטלטל בחצר עד שישכר מנמנו יעקב אומר, לעולם אינו אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה: **ב** אמר רבן גמליאל, מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו במבוי בירושלים, ואמר לנו אבא, מהרו והוציאו את כל הכלים שאתם צריכים להשתמש בהם למבוי, עד שלא יוציא ויאסר עליהם, על ידי שיחנה ויזקה ברשותו. **ג** אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא ערב, ביתו לו ושותפו, הוא מתר והן אסורין. היו שנים, אוסרין זה על זה, שאחד נותן רשות ונוטל רשות, שנים נותנים רשות, ואין נוטלין רשות: **ד** מאימתי נותנין רשות, בית שמאי אומרים, מבעוד יום, ובית הלל אומרים, משחשיכה. מי שנתן רשותו והוציא, בין בשוגג בין במזיד, הרי זה אוסר. דברי רבי מאיר. **ה** בעל הבית שהיה שתף לשכניו, לזה בניין ולזה בניין, אינם צריכים לערב. לזה בניין ולזה בניין, אינם צריכים לערב. רבי שמעון אומר, אחד זה ואחד זה, אינם צריכים לערב: **ו** חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד, בית שמאי אומרים, ערוב לכל חבורה וחבורה. ובית הלל אומרים, ערוב אחד לכלן. ומודים, בזמן שמקצתן שרויין בחדרים בעליות. שהן צריכין ערוב לכל חבורה וחבורה: **ז** האחיין השתפון שהיו אוכלין על שלחן אביהם וישנים בבתיהם, צריכין לערב לכל אחד ואחד. **ח** חמש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי, ערבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי, מתרין בחצרות ונשתתפו במבוי, ושכח אחד מבני חצר ולא ערב, מתרין כאן וכאן.